

Dragi ascultători, revenim la mesajul profetului Habacuc și vom relua lectura primului capitol de la versetul 12. Așa cum ne așteptăm, după ce află că Dumnezeu va folosi Babilonul pentru a judeca poporul Său, Habacuc are o altă întrebare. Dacă vi s-a părut că prima întrebare era una importantă, pregătiți-vă să auziți ce-l spune Habacuc lui Dumnezeu în cele ce urmează:

v.12 Doamne, nu ești Tu din veșnicie, Dumnezeul meu, Sfântul meu? Nu vom muri! Doamne, Tu ai ridicat pe poporul acesta ca să-Ți îplinești judecățile Tale; Tu, Stânca mea, l-ai ridicat ca să dai prin el pedepsele Tale!

Aceasta era problema lui Habacuc: dacă babilonienii erau și mai răi, și mai păcătoși decât poporul lui Iuda, de ce alege Dumnezeu o națiune mai nelegiuită pentru a pedepsi una mai puțin rea? Însă aceasta nu era prima ocazie în care Dumnezeu folosea această metodă. În Isaia 10:5 asirienii sunt numiți toiagul mâniei lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a folosit Asiria ca un bici cu care a pedepsit împărăția din nord. După ce a folosit Asiria pentru a pedepsi poporul lui Israel, Dumnezeu a judecat Asiria pentru păcatele ei.

Același lucru se repetă aici. Dumnezeu este gata să folosească o națiune păgână – Babilonul – pentru a pedepsi poporul lui Iuda. După ce va termina cu această parte a planului Său, Dumnezeu va judeca Babilonul. Națiunea păgână nu va scăpa nepedepsită.

Dar problema rămâne: Cum e posibil ca un Dumnezeu sfânt să folosească o națiune păcătoasă pentru a-Și împlini scopurile?

Dragi prieteni, dacă credeți în ce spune Biblia, știți că aceasta este metoda lui Dumnezeu: El folosește o națiune păcătoasă pentru a judeca un popor mai puțin păcătos. Dacă am putea vedea ce lucrează Dumnezeu azi în culisele istoriei, cred că ne-am înfricoșa. Nu putem crede că Dumnezeu nu lucrează deloc și nu face nimic împotriva păcatului din țara noastră. Va îngădui Dumnezeu ca această națiune să continue în felul acesta, fără temere de Dumnezeu, adăugând păcat după păcat? Dumnezeu va interveni într-un fel sau altul pentru a pedepsi un popor care nu ține seama de el și păcătuiește fără nici o teamă de consecințe.

Revenim la întrebarea lui Habacuc și la plângerea sa adresată lui Dumnezeu: “Doamne, nu ești Tu din veșnicie, Dumnezeul meu, Sfântul meu?” Dumnezeu a venit din veșnicie; El este Dumnezeul veșnic. “Doamne, Tu ești un Dumnezeu sfânt”, spune Habacuc. “Cum poți să folosești o națiune ca Babilonul?”

Au ajuns până la noi veștile despre dezvoltarea unei națiuni puternice pe malurile Eufratului, dar nu mi-am imaginat că-i vei folosi pe ei împotriva noastră! Până acum au fost prietenoși cu noi!”

Când împăratul Ezechia a fost bolnav, babilonienii au trimis ambasadori la Ezechia. Acesta le-a arătat toate comorile împărăției. În mod sigur ambasadorii aceia au raportat totul pentru că a venit mai apoi vremea când au luat tot acel aur și toate bogățiile pe care le văzuseră acolo.

Oricum, Habacuc nu-și imaginase vreodată că Dumnezeu ar putea folosi Babilonul pentru a pedepsi poporul lui Iuda. El nu înțelegea de ce ar folosi un Dumnezeu sfânt o astfel de metodă.

Apoi spune: “nu vom muri”. Aici avea dreptate. Această convingere vine din trecut, de la făgăduințele lui Dumnezeu față de Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a făcut promisiuni și lui Moise, și lui Iosua, și lui David. De asemenea, profeții care au apărut pe scena poporului lui Dumnezeu au primit făgăduințele lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a spus tuturor acestora că nu va lăsa să piară poporul Său. “Nu vom muri!”, spune acum și Habacuc.

Acesta este un moment potrivit pentru a spune că Dumnezeu nu a încheiat socotelile cu poporul Său, așa cum în mod eronat susțin unii. Dumnezeu nu a terminat de lucrat cu poporul Său. El are un scop veșnic cu ei, așa cum are un scop veșnic și pentru biserica Sa pe care o cheamă afară din această lume. Datorită harului lui Dumnezeu, copilul lui Dumnezeu poate spune astăzi: “Nu vom muri!” Domnul Isus Hristos a venit pe acest pământ ca să moară – El Însuși a spus acest lucru – și într-adevăr a murit în locul meu și în locul fiecăruia dintre voi. El a spus: “Eu sunt învierea și viața” și a înviat din morți. Domnul Isus a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră (Rom. 4:25). Celor două surori ale lui Lazăr, care plângeau moartea fratelui lor, Domnul Isus le-a spus: “Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25, 26).

Acesta este mesajul Evangheliei. Este ceva ce eu și tu, dragul meu prieten, trebuie să credem. Sigur că va veni o zi în care vei muri din punct de vedere fizic, dar acum care este starea voastră spirituală? Sunteți vii sau morți din punct de vedere spiritual? Dacă sunteți morți, veți fi despărțiți de Dumnezeu pentru întreaga veșnicie, din cauza păcatelor voastre. Dumnezeu nu va lua păcatul în cer. Dar El a promis că, dacă credeți în Fiul Său, El vă va da viața veșnică.

Dumnezeu spune: “Dacă crezi că ești păcătos și că nu meriți mântuirea, și nu poți

s-o câștigi prin faptele tale, Eu ți-o ofer în dar. Prin harul Meu poți fi mântuit și vei primi viața veșnică. Cine-L are pe Fiul are viața veșnică.”

Dragi prieteni, Îl aveți pe Fiul lui Dumnezeu în inima și în viața voastră? Dacă da, înseamnă că aveți viața veșnică și nu veți muri din punct de vedere spiritual.

Când Habacuc spunea “Nu vom muri”, era pe drumul cel bun, numai că nu putea înțelege (așa cum nu putem înțelege nici noi adesea) felul în care lucrează Dumnezeu în această lume. Dumnezeu îi spusese lui Habacuc ceva mai devreme că are nevoie de o perspectivă de ansamblu. Noi avem astăzi un mare avantaj de partea noastră pentru că avem perspectiva istoriei. Putem să privim în urmă, la vremea lui Habacuc, și chiar mai departe, până la începuturile istoriei omului. Noi avem o perspectivă foarte bună asupra felului în care a lucrat Dumnezeu cu diferitele națiuni ale lumii și cu poporul Său, Israel. Tot la fel, Dumnezeu lucrează și în viața bisericii Sale care este acum în lume.

Dumnezeu lucrează pe căi nevăzute și misterioase pentru împlinirea planului Său. El ne-a spus clar că metodele Lui nu sunt la fel ca metodele noastre. De fapt, iată cum Îl citează Isaia pe Domnul Dumnezeu: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8, 9).

Dragul meu prieten, nu fi tulburat dacă nu gândești așa cum gândește Dumnezeu. Nu ești Dumnezeu. Din nefericire, mulți oameni încearcă să ia locul lui Dumnezeu. Ei fac tot felul de lucruri în încercarea de-a obține mântuirea, fiind convinși că faptele lor bune și caracterul lor deosebit sunt merite suficiente pentru a primi mântuirea. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să-i mângâie pe creștetul capului și să le spună: “Ai fost băiat bun cât ai trăit acolo, pe pământ!” În tot acest timp, ei n-au fost altceva decât niște păcătoși străini de viața din Dumnezeu, fără capacitatea de-a face voia lui Dumnezeu. Dacă vrei să veniți la Dumnezeu Tatăl, trebuie s-o faceți în termenii Lui, în condițiile impuse de El. Dacă nu veniți la Tatăl pe calea Sa, nu veți ajunge în cer. Trebuie să recunoaștem faptul că suntem prea mândri pentru a accepta condițiile lui Dumnezeu. În loc să dăm vina pe alții pentru problemele din țara noastră, pentru problemele din biserică sau din familia noastră, mai bine ne-am pleca genunchii înaintea lui Dumnezeu și ne-am mărturisi păcatele.

Aceasta era starea poporului din Iuda în vremea lui Habacuc. El tocmai Îi spunea lui Dumnezeu: “Nu vom muri!”

“Doamne, Tu l-ai rânduit pentru judecată!” – aici Habacuc judecă Babilonul. “Ei sunt personajul negativ, noi suntem personajul pozitiv!”

Este uimitor cât de rapid putem să ne schimbăm punctul de vedere. Îmi aduc

aminte ce mi-a spus un creștin rom. „Când un rom fură un sac de cartofi toți vorbesc despre devastarea unui câmp, când un român fură o bancă se vorbește despre fraudă intelectuală”.

Noi avem totdeauna tendința de-a ne situa printre cei buni, convinși că nu am greșit și că vina aparține părții adverse.

”Doamne, Tu l-ai rânduit pentru judecată!” Cu alte cuvinte, Habacuc spune: “Doamne, la urma urmei nu noi suntem cei răi. Ei sunt mult mai răi decât noi. Pe ei trebuie să-i judeci și să-i pedepsești.” Oare a uitat Habacuc că venise înaintea Domnului pentru a-L întreba de ce nu face nimic în privința răului din mijlocul poporului Său? Profetul Îi spusese lui Dumnezeu că poporul ignora Legea și nu mai îndeplinea poruncile divine. El Îl acuzase pe Dumnezeu că nu face nimic pentru a îndrepta situația. Oare a uitat acest lucru?

În continuare Habacuc își argumentează ideea:

v.13 Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea! Cum ai putea privi Tu pe cei mișei, și să taci, când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit decât el?

“Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!” Această afirmație este adevărată. Un Dumnezeu sfânt nu poate să privească răul și nelegiuirea. Acesta este motivul pentru care nimeni nu poate să meargă în cer cu vreun păcat asupra lui. De aceea avem nevoie să ne fie iertate păcatele. Toți avem nevoie de puterea de curățire a sângelui Mielului lui Dumnezeu. Trebuie să primim o natură nouă, trebuie să fim născuți din nou. Chiar și Nicodim, un om de altfel foarte religios, a avut nevoie să se nască din nou și să primească o natură nouă. Religia nu va îndepărta păcatele omului. Sângele lui Isus Hristos care a murit pe cruce și a înviat din morți poate să îndepărteze păcatul omului. Dumnezeu nu poate să privească nelegiuirea și nici n-o va privi vreodată. De aceea nu puteți intra în cer dacă nu ați rezolvat problema păcatului din viața voastră.

Atunci când vă iartă Domnul Isus Hristos, acest lucru este posibil pentru că El a plătit datoria voastră. El a suferit în locul vostru pedeapsa pentru păcatele voastre. Dumnezeu nu este un bătrânel milos pe care nu-l lasă inima să judece omenirea. Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt care nu va privi nelegiuirea omului. Trebuie să vă mărturisiți păcatele și să-l cereți iertare lui Dumnezeu pentru că numai după ce sunteți iertați puteți să fiți acceptați de El.

Cum ai putea privi Tu pe cei mișei și să taci, când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit decât el?” Habacuc spune: “Nu poți avea încredere în babilonienii aceia! Sunt

niște păcătoși, niște escroci!” Avea dreptate: așa erau. Dar Dumnezeu avea să-i folosească pentru împlinirea planului Său.

Acest lucru mă sperie într-un fel. Să nu credeți că Dumnezeu nu poate folosi o națiune păgână pentru a pedepsi o altă națiune care a greșit înaintea Lui. Dumnezeu lucrează într-un mod uimitor printre și cu națiunile acestei lumi. El nu este nepăsător, nu privește de la distanță ce se întâmplă pe pământ, fără să intervină în vreun fel. Nimic nu scapă controlului Său. Dumnezeu guvernează acest univers și nimeni nu-L poate opri. Noi putem să fim înspăimântați de ceea ce ne așteaptă, dar pentru Dumnezeu nu există surprize. Nimic nu-L poate surprinde și nimic nu-L poate îngrozi.

Habacuc îi spune lui Dumnezeu: “Cum poți să taci când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit / drept decât el?” De fapt, nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Așa spune Biblia. Habacuc ar fi trebuit să spună: “când cel care este un păcătos mai mare îl mănâncă pe cel care a păcătuțit mai puțin”. Dar Dumnezeu nu a spus că va pedepsi poporul său în urma unei astfel de comparații. El va folosi Babilonul pentru a aplica această pedeapsă.

Ajungem astfel la una din cele mai expresive secțiuni din această carte:

v.14-16 Vei face Tu omului ca peștilor mării, ca târătoarei, care n-are stăpân? El îi scoate pe toți cu undița, îi trage în mreaja sa, îi strânge în năvodul său. De aceea se bucură și se veselește. De aceea aduce jertfe mrejei sale, aduce tămâie năvodului său; căci lor le datorește partea lui cea grasă și bucatele lui gustoase!...

“Vei face Tu omului ca peștilor mării, ca târătoarei care n-are stăpân?” – aici avem o referire la duritatea și cruzimea babilonienilor față de dușmanii lor. Ei se purtau cu prinșii lor de război ca și când ar fi fost niște pești sau niște târătoare fără apărare.

Undița, mreaja, năvodul reprezintă armatele și armele folosite de babilonieni în campaniile de cucerire a încă unei țări.

Dumnezeu folosește prinsul peștilor ca o figură de stil, dar are în vedere prinderea spre salvarea lor, nu spre distrugere. Vă amintiți ce le-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi care erau pescari? “Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!” (Matei 4:19). Dragi prieteni, cea mai grozavă meserie din lume este aceea de pescari de oameni. Eu atât pretind că sunt: pescar de oameni.

“De aceea aduce jertfe mrejei sale, aduce tămâie năvodului său” – babilonienii erau păgâni și nu-l acordau nici un merit Dumnezeului cel viu pentru succesele lor.

Am văzut pescari care credeau că prind pești mulți pentru că preotul le-a binecuvântat năvodul. Adevărul este că noi avem ce mânca pentru că Dumnezeu este bun cu noi. Acesta este singurul motiv. Dumnezeu este bun. El este Cel care ne poartă de

grijă.

v.17 Pentru aceasta își va goli el într-una mreaja, și va înjunghia fără milă pe neamuri?

Habacuc îl întreabă pe Dumnezeu: “Ai de gând să le permiți să distrugă în continuare popor după popor?” Răspunsul lui Dumnezeu este: “Nu. Voi trimite poporul lui Iuda în captivitate, în Babilon, ca pedeapsă, ca judecată pentru păcatele lor, dar apoi voi judeca și Babilonul.” Exact așa s-a și întâmplat și Babilonul este sub tone de praf și pulbere adunate peste ruinele sale de-a lungul secolelor. Aceasta este o mărturie elocventă asupra faptului că Dumnezeu judecă răul.

Cum traducem însă întrebarea lui Habacuc în termenii prezentului? De ce îngăduie Dumnezeu răul? Îl permite pentru că îndelung răbdător. El nu vrea ca oamenii să piară. De aceea a pregătit crucea și ne-a dat un Mântuitor răstignit pe cruce, pentru ca nici un om să nu piară pentru că nu există o cale prin care să se salveze. Lucrarea aceasta a fost împlinită la prima venire a lui Isus Hristos.

Cea de-a doua întrebare a lui Habacuc este: “De ce nu-i judecă Dumnezeu pe cei răi?” Dumnezeu va răspunde la această întrebare la cea de-a doua Sa venire pentru că atunci va judeca păcatul. Noi avem nevoie de o perspectivă pentru a vedea răspunsurile la aceste întrebări. Hristos a venit prima dată pentru a purta o cunună de spini și pentru a muri pe cruce. La cea de-a doua Sa venire, El va purta cununa gloriei și va ține în mână Sa sceptrul cu care va conduce acest pământ.

La modul personal, atunci când întrebăm: “De ce îngăduie Dumnezeu să trec prin această încercare?”, răspunsul este la Dumnezeu. Nici eu, nici altă persoană nu poate răspunde la această întrebare. Uneori înțelegem răspunsul după multe vreme, atunci când aveam acea perspectivă, acea privire de ansamblu asupra evenimentelor vieții noastre.

De fapt, ce drept avem să-l punem astfel de întrebări Creatorului nostru? Ce drept are omul neînsemnat să privească spre cer și să întrebe acuzator: “De ce faci asta?” Ei bine, în primul rând, nu e treaba nimănui de ce face Dumnezeu un lucru sau altul. Dumnezeu este cel care controlează totul și decide ce trebuie făcut, când și cum. Acesta este universul Lui și El îl conduce așa cum dorește. Tot ce avem noi de făcut este să ne încredem în El.

Dacă un părinte își ia copilul în brațe în timpul unei tornade, fără să-i explice acestuia fenomenul, tot ce știe copilul este că în brațele tatălui este în siguranță.

Noi ar trebui să avem aceeași încredere în Tatăl nostru ceresc, chiar și atunci când nu înțelegem unde ne duce sau ce se întâmplă în jurul nostru. Va veni o zi în care vom primi răspunsuri la toate întrebările noastre. Până atunci, să avem încredere în El!

Încrederea aceasta, dragii mei se clădește zi de zi, în mod practic. Să știți că

această experiență cu Dumnezeu nu o câștigă nimeni din cărți. Este o experiență ce se câștigă în viața de zi cu zi când îl implicăm pe Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre.

Să ne ajute Dumnezeu să facem acest lucru. Numai astfel vom crește în credința noastră!

Rămâneți cu har și pace!